

ARTIO

Δεινοκράτους 57

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ

23 Νοεμβρίου - 15 Ιανουαρίου

IGALLERY ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Ζαλοκώστα 7

ΔΑΦΝΗ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

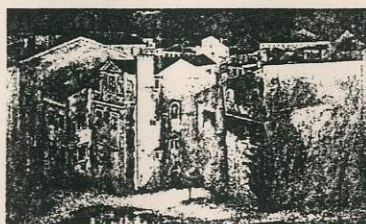
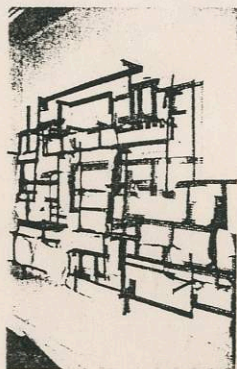
23 Ιανουαρίου - 10 Φεβρουαρίου

ΛΕΑΝΑ ΤΟΥΝΤΑ

ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΛΗΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

27 Νοεμβρίου - 5 Ιανουαρίου

Leda Papakonstantinou

Ο καλλιτέχνης παρουσιάζει ένα έργο μεικτών χειρισμών με τίτλο «εισπνοές - εκπνοές».

Πρόκειται για μια «καθολική μηχανή» φτιαγμένη από διάτρητες δομές - πλέγματα ντέξιον και μαζιλάρια ύπνου. Όπως και στην προηγούμενη δουλειά, που τα κράπ - μαζιλάρια δημιούργησαν την εικόνα των πολιτικών συσχετισμών της Ευρώπης, έτσι και στην πρόσφατη δουλειά του, το μαζιλάρι χρησιμοποιείται σαν σημείο μεταβίβασης - πεδίο εκτόνωσης και απόσβεσης - δύο αντίθετων δυνάμεων. (Βοσνία: ένα κράτος μαζιλάρι ανάμεσα στην Κροατία και τη Σερβία, ο αερόσακος οδήγησης, ένα ενδιάμεσο ένα σημείο μεταβίβασης ανάμεσα στη σφροδρόπτα της σύγκρουσης και την παθητικότητα του σώματος).

Το έργο αρθρώνεται από τέσσερα μέρη:

1. Τον ENIAC1. Ένα πεδίο οργάνωσης συνεχών αλληλοδιαπλοκών, δομών ντέξιον με 34 μαζιλάρια ύπνου. Είναι μια βαριά άκομψη υπολογιστική μηχανή που συμπιέζει μαζιλάρια.
2. Τον MANIAC2. Μια σύγχρονη υπολογιστική μηχανή φτιαγμένη για να υπολογίζει βολές πυροβολικού.
3. Τον HACKER3 (σαμποτέρ). Η εικόνα ενός κορπτσιού που κοιμάται στα κάμπο μιας κόκκινης κουβέρτας αγκαλιά με ένα μαζιλάρι.
4. «ΕΙΣΠΝΟΕΣ-ΕΚΠΝΟΕΣ» οι εντολές πρέπει να γίνονται επαναληπτικά: βιοκινητικές ασκήσεις χαλάρωσης.

Την Τρίτη 23 Ιανουαρίου η γκαλερί «7» Ζαλοκώστα παρουσιάζει τη νέα καινούργια δουλειά της ζωγράφου ΔΑΦΝΗΣ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ, με τίτλο «Ενύπνιες πόλεις».

Οι πόλεις που γεμίζουν το τελάρο της ζωγράφου αν και έχουν σαφώς μια δυπλότροπη αρχιτεκτονική γραμμή εντούτοις σε παραπέμπουν έντονα στη Μεσόγειο. Έτσι κάποιος περιηγητής θα μπορούσε να βρει φέτες των ζωγραφισμένων αυτών πόλεων στις γειτονίες της Κέρκυρας, της Μονεμβασίας, του Παλέρμο ή του Αλγερίου.

Οι φυσικές ματέρες των τοίχων, τα παράθυρα που ανοίγονται σε μια απτή μεταφυσική, οι μυθικές πόλεις, μας αφήνουν να υποφισαστούμε το τι διακείβεται ανάμεσα σ' αυτήν και στο βιωμένο υλικό.

Η καλλιτεχνική παρουσία της Λήδας Παπακωνσταντινίου ξεκίνησε το 1968 στο Λονδίνο με μια σειρά από performances σε πανεπιστήμια, δρόμους, μετρό, σούπερ μάρκετ και θέατρα. Γυρνώντας, από το 1974 μέχρι σήμερα, έχει παρουσιάσει δουλειές διαφορετικές - (performances, video, κατασκευές στο χώρο, ζωγραφική, γλυπτική) στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ελαβε μέρος στα Ευρωπαϊκά '82 στην Αμβέρσα, στη FIAC 1985 και στη Biennale του Σαο Πάολο. Αυτή είναι η τρίτη ατομική της έκθεση στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Λεάνα Τούντα. Η δουλειά αυτή ξεκίνησε πριν από περίπου 2 χρόνια, «όμως η αρχή» όπως λέει η ίδια, «βρίσκεται σε ένα μικρό βιβλίο που σιγά σιγά εκτελώ. Το βιβλίο λέγεται «Το βιβλίο του Ουρανού και της Θάλασσας». Ένα στοιχείο που επαναλαμβάνεται εκεί μέσα είναι τα φτερά των τζιτζικιών. Δούλεψα τη μπογιά πάνω σε διαφανές πλαστικό PVC. Κάθε έργο αποτελείται από δύο τελάρα, τοποθετημένα το ένα μπροστά από το άλλο, και κρεμασμένα σε μικρή απόσταση από τον τοίχο. Το φως είναι το τρίτο υλικό. Κάθε πινελιά πάνω στη διάφανη βάση, όταν φωτίζεται, εναποθέτει στον τοίχο τη σκιά της. Το αποτέλεσμα είναι ζωγραφίες με πολλά επίπεδα, όπου αγκαλιάζεται ο πραγματικός χώρος με το χώρο της ζωγραφικής ψευδαίσθησης, δημιουργώντας ένα περίεργο βάθος πεδίου που η φωτογραφική μηχανή αδυνατεί να καταγράψει. Εντομα, φτερά τζιτζικιών, ζωγραφική ύλη και οι σκιές τους. Μικροί περιπάτοι σε χώρους ασυστρά προσωπικούς, διαφανείς και ανάλαφρους σαν πέταγμα».